

8.

A TANÍTVÁNYOK KÉPZÉSE:

II. RÉSZ

Augusztus 17., szombat délután

Milyen tisztelettel tekintett munkássága során Jézus az emberi életre! Nem királyként jelent meg az emberek között, nem igényelte a tömegek figyelmét, hódolatát vagy szolgálatát, hanem úgy jött, mint aki szolgálni akar, hogy fölemelhesse az emberiséget. Kijelentette, hogy nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy Ő szolgáljon... Bárkivel is találkozott, olyan embert látott benne, akinek emberi kedvességre van szüksége. Közülünk sokan akarunk szolgálni másoknak, olyanoknak, akiket tisztelünk, miközben elmegyünk azok mellett, akiket általunk Krisztus áldásban részesíthetne, ha nem lennénk annyira ridegek, szeretetlenek és önzők, és ha nem tartanánk ezeket az embereket méltatlannak az odafigyelésünkre. [...]

„Legyetek annakokáért követői az Istennek mint szeretett gyermekek: és járjatok szeretetben, miképpen Jézus Krisztus is szeretett minket, és adta önmagát miérettünk ajándéknak és áldozatul az Istennek, kedves jó illatul.” (Eféz 5:1–2) A szeretetnek erre a szintjére hívatunk el. Ezt a szeretetet nem szennyezte be az önzés. – *Our High Calling*, 176. o.

Tanítványainak Krisztus a legfontosabb tanítást adta arra vonatkozóan, hogy milyen tanítványoknak kellene lenniük. „Abban az országban, amelyet megalapítani jöttem – mondta –, nem lesz elsőbbségért folyó harc. Ti mindannyian testvérek vagytok. Az országomban minden szolgáló egyenlő. Ott csak az alázat és a másokért végzett szolgálat nagyságát ismerik el. Aki megalázza magát, felmagasztaltatik, aki pedig felmagasztalja magát, megaláztatik. Aki másokért igyekszik szolgálni, és áldozatot hozva megtagadja önmagát, olyan jellemtulajdonságokat nyer, amelyek méltóvá teszik őt Isten színe előtt, és fejlődni fog

ismeretben, igazi türelemben, megértésben, jóságban és együttérzésben. Isten országában ezek vannak a főhelyen.”

Az ember Fia megalázta magát, és Isten szolgájává lett. Önmagát megalázta, és egészen a halálig feláldozta, hogy szabadságot és életet adjon, és helyet készíthessen az ő országában azoknak, akik hisznek benne. Életét adta megváltásként sokakért. Az elsőbbségért harcolók számára ennek az áldozatnak elégségesnek kellene lennie ahhoz, hogy elkezdjenek szégyenkezni a magatartásuk miatt. – *This Day With God*, 356. o.

Aki hisz Krisztusban, alázatosan jár vele... Arra törekszik, hogy segítsen, áldást hozzon és megerősítsen lelkeket, és az angyalokkal együtt munkálkodva szolgál az üdvösség örökösei érdekében. Jézus a kegyelmében, bölcsességében és igazságában részesíti őt, hogy áldás lehessen mindazok számára, akikkel kapcsolatba kerül. Az ilyen szolgálattevők minél alázatosabban tekintenek önmagukra, annál több áldást nyernek Istentől, mivel az ajándék nem magasztalja fel őket, hanem arra használják az az áldásokat, hogy továbbadják másoknak.

A szolgáló angyalok Isten trónjától kapják az utasításokat, hogy együtt munkálkodjanak az emberi eszközökkel. Krisztus kegyelmében részesíti szolgáit, hogy továbbadhassák embertársaiknak. – *Manuscript 165*, 1898. december 13.

Augusztus 18., vasárnap

Amikor a farizeusok később megkérdezték Jézust a válás törvényességéről, az Úr a házasság intézményére terelte figyelmüket, amint azt Isten a teremtéskor elrendelte. „Mózes a ti szívetek keménysége miatt engedte volt meg nektek, hogy feleségeiteket elbocsássátok; de kezdettől fogva nem így volt.” (Mt 19:8) Jézus Éden áldott, boldog napjaira hívta fel a figyelmüket, amikor Isten mindent „igen jó”-nak jelentett ki. Az Úr akkor vezette be a szombatünnepelést, akkor alapozta meg a házasságot Isten dicsőségére és az emberiség áldására. Akkor hirdette ki a házasság törvényét Ádám gyermekei számára, amikor házasságban kapcsolta össze a szent pár kezét mondván: „Annakokáért elhagyja a férfit az ő atyját és az ő anyját, és ragaszkodik feleségéhez: és lesznek egy testté” (1Móz 2:24), így jelentve be a házasság törvényét Ádám utódai számára egészen az idők végéig. Amit az örökkévaló Atya

jónak jelentett ki, az a legmagasztosabb áldás és legmagasabb növekedés törvénye az ember számára. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 63. o.

Jézus azért jött e világra, hogy helyreigazítsa a hibákat, és visszaállítsa Isten erkölcsi képmását az emberben. A házassággal kapcsolatban rossz felfogás alakult ki Izrael tanítóinak elméjében. A házasság intézményét eredménytelenné tették. A férfiak szíve annyira megkegyelmedett, hogy már a legjelentéktelenebb ürüggyel is el akartak válni a feleségüktől, vagy ha úgy döntöttek, akkor a feleséget elszakították a gyermekeitől, és elküldték. Ezt nagy megszegényítésnek tekintették, mely a legnagyobb szenvedést jelentette az eltávolított nő számára.

Krisztus eljött, hogy a gonoszságokat helyreigazítsa. Az első csodáját egy menyegző alkalmával tette. Ezáltal jelentette ki a világnak, hogy a házasság, ha tisztán és szeplőtlenül megőrizzük, szent intézmény. – *Boldog otthon*, 341. o.

Isten maga adott társat Ádámnak. Ő szerzett neki „segítőtársat” – neki megfelelő segítőt, hozzá szabott társat, aki egy lehetett vele szeretetben és megértésben. Isten Évát egy bordából teremtette, amelyet Ádám oldalából vett ki, jelezve, hogy nem uralhatja fejként Ádámot, nem taposhatja lábbal őt mint alsóbbrendűt, hanem mellette kell állnia mint vele egyenlő, akit Ádám szeret és véd. Az ember része, második énje volt, csont a csontjából és hús a húsából, tanúsítva azt a szoros egységet és szerető ragaszkodást, amelynek e kapcsolatban meg kell lennie. [...]

Isten adta össze az első házaspárt. Ennek az intézménynek a szerzője tehát a világegyetem Teremtője. „Tisztességes [...] a házasság.” (Zsid 13:4) Ez volt Isten egyik első ajándéka az embernek, és ez egyike annak a két intézménynek, amelyet Ádám a bukás után magával vitt az Éden kapuin túlra. Amikor az ember felismeri és követi a mennyei elveket ebben a kapcsolatban, a házasság áldás: őrzí az emberiség tisztaságát és boldogságát, kielégíti az ember társas igényét, nemesíti fizikai, értelmi és erkölcsi természetét. – *Pátriárkák és próféták*, 46. o.

Augusztus 19., hétfő

Krisztus idejében az anyák hozzá vitték a gyermekeiket, hogy kezét rájuk téve áldja meg őket. E cselekedetük által nyilvánították ki hitü-

ket Jézusban és szívük szorongó félelmét a gondjaikra bízott kicsinyek jelenlegi és jövőbeli jólétéért. [...]

Amikor az anyák előrehaladtak a poros országúton, és a Megváltóhoz közeledtek, Ő látta akaratlanul kicsorduló könnyeiket és remegő ajkukat, miközben halk imát rebegtek gyermekeikért. Hallotta tanítványainak dorgáló szavait is, és azonnal visszavonta a rendelkezésüket. Szerető, hű szíve nyitott volt a gyerekek fogadására. Egyiket a másik után vette karjába, és megáldotta őket, miközben az egyik gyermek keblére dőlve mélyen elaludt. Jézus bátorító szavakat szolt az édesanyákhoz munkájukkal kapcsolatban. Ő, mily nyugalom szállt a lelkükre! Milyen örömmel gondoltak Jézus jóságára és kegyelmére, mikor visszagondoltak erre az emlékezetes alkalomra! Kedves szavai eltávolították a terhet a szívükből, és új reményt és bátorságot ébresztettek bennük. Így minden fáradtságérzetük elmúlt. – *Boldog otthon*, 273. o.

Krisztus, a mennyei Fenség így szolt: „Engedjétek hozzám jóni a gyermekeket, és ne tiltsátok el őket; mert ilyeneké az Istennek országa.” A gyermekeket nem küldte a tanítókhoz, sem a farizeusokhoz, mert tudta, hogy ezek az emberek csak arra tanítanak a kicsinyeket, hogy vessék meg a legjobb Barátjukat. Azok az édesanyák, akik Jézushoz vittek a gyermekeiket, jót tettek... Engedjétek, hogy az édesanyák most is Krisztushoz vigyék a gyermekeiket. Hagyjátok, hogy az evangélium szolgálói karjukba vegyék a gyerekeket, és megáldják őket Jézus nevében. A szeretet legkedvesebb szavaival szólítsák meg a kicsinyeket, hisz Jézus is karjába vette nyája báránykáit, és megáldotta őket. – *The Review and Herald*, 1896. március 24.

Az anyák menjenek Jézushoz a gondjaikkal! Elegendő kegyelmet kapnak tőle gyermekeik neveléséhez. Minden anya számára, aki terheit a Megváltó lábához akarja lerakni, nyitva állnak a kapuk. Aki ezt mondta: „Engedjétek, hogy a kisgyermekek énhozzám jöjjenek, és ne tiltsátok el őket” (Lk 18:16), ma is hívja az anyákat: vezessék hozzá gyermekeiket, hogy megáldja őket. Az imádkozó anya hite által még az anyja karjában fekvő csecsemő is a Mindenható árnyékában nyugodhat. Keresztelő Jánost születésétől kezdve betöltötte a Szentlélek. Ha közösségben élünk Istennel, mi is várhatjuk, hogy a legelső percektől fogva az isteni Lélek formálja a kicsinyeinket. – *Jézus élete*, 512. o.

Amikor e gyerekek Jézushoz jönnek, elfogadják tanácsát és áldását, elméjükbe vésik képmását és kegyelmes szavait, hogy az sohase semmisüljön meg. Krisztusnak e cselekedetéből meg kell tanulnunk, hogy a fiatalok szíve a legfogékonyabb a kereszténység tanításai iránt, ezért könnyen befolyásolhatók a kegyességre és erényre, mivel a kapott benyomásokat szilárdan megtartják. – *Boldog otthon*, 275. o.

Augusztus 20., kedd

Amikor egy fiatalember Krisztushoz jött és megkérdezte tőle, mit kell tennie, hogy örök élete legyen, Krisztus azt mondta neki, hogy tartsa meg a parancsolatokat. A fiatalember így válaszolt: „Ezt mind megtartottam.” (Mt 19:20) Az Úr most meg akarta értetni vele a dolog lényegét. „Mi fogyatkozás van még bennem? Én tökéletes vagyok” – gondolta magáról ez a férfi. Nem látta át, hogy van egy hibája, ami az örök életét veszélyezteti. Krisztus azonban rátapint szívének bűnös foltjára, és így szól: „Ha tökéletes akarsz lenni... jöjj és kövess engem.” (Mt 19:21) Mit tett erre az ifjú? Nagyon szomorúan eltávozott, mert nagy vagyona volt.

Nos, ez a fiatalember egyáltalán nem tartotta meg a parancsolatokat. El kellett volna fogadnia Jézus Krisztust Megváltójának, és meg kellett volna ragadnia az ő igazságot. S amikor már övé Krisztus igazsága, akkor meg tudta volna tartani Isten törvényét. A gazdag ifjúnak nem lett volna szabad lábbal tipornia a törvényt. Tisztelnie és szeretnie kellett volna, és akkor Krisztus az ő isteni erejével támogatta volna az ő emberi törekvéseit. – *Hit, remény, cselekvő szeretet*, 70. o.

A zsidók majdnem szem elől tévesztették az Isten ingyen kegyelmét hirdető igazságot. A rabbik azt tanították, hogy Isten pártfogását ki kell érdemelni; és azt remélték, hogy saját cselekedeteikkel megszerezhetik az igazak jutalmát. Istentiszteletük mögött nyereszkeskedő, haszonleső lelkület húzódott. Ettől a lelkülettől még Krisztus tanítványai sem voltak teljesen mentesek, és a Megváltó minden alkalmat kihasználta arra, hogy ráébressze őket tévedésükre. [...]

Jézus nem csökkentette a törvény követelményeit, hanem félreérthetetlenül kijelentette, hogy megtartása az örök élet feltétele. Isten ezt a feltételt szabta meg Ádámnak a bukás előtt is. Az Úr most sem kíván kevesebbet, mint amit az Édenben várt el az embertől: tökéletes enge-

delmességet, feddhetetlen, igaz életet. A kegyelem kínálta szövetség ugyanazt igényli az embertől, mint az Édenben felállított követelmény: összhangot Isten törvényével, amely szent, igaz és jó. – *Krisztus példázatai*, 390–391. o.

Az önimádó ember törvénszegő. Ezt akarta Jézus az ifjúval megértetni, és azért próbálta meg, hogy leleplezze szíve önzését. Rátapintott jellemének gyenge pontjára. Az ifjú nem igényelt további felvilágosítást. Bálványt dédelgetett a lelkében. A világ volt az istene. Azt állította, hogy megtartotta a parancsolatokat, de nem ismerte azt az elvet, amely az egész törvény lényege. Nem szerette Istent igazán, sem embertársait. Ezzel a fogyatkozásával egyszersmind hiányzott belőle mindaz, ami Isten országára alkalmassá tehetné volna. Az „én”-nek és a világ kincseinek szeretete nincs összhangban a menny elveivel.

Amikor ez az ifjú főember Jézushoz fordult, nyíltságával és komolyságával megnyerte a Megváltó szívét. „Rátekintvén megkedvelé őt.” Jézus ebben az ifjúban olyan valakit látott, aki az igazság hirdetője lehetne. Ezt a tehetséges, előkelő ifjút éppoly szívesen magához fogadta volna, mint szegény halász követőit. – *Krisztus példázatai*, 392. o.

Augusztus 21., szerda

Jézus Krisztus a tanításaival és példaadásával tökéletes képet nyújtott arról az önzetlen szolgálatról, amely Istentől ered. Isten nem önmagának él. A világ teremtése és minden dolog fenntartása bizonyítja, hogy állandóan másoknak szolgál. „Aki felhossa az ő napját mind a gonoszokra, mind a jókra, és esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak.” (Mt 5:45) A szolgálat ezen eszményét az Atya bízta a Fiúra. Jézus állította Isten az emberiség élére, hogy példaadása által tanítsa, mit jelent a szolgálat! Egész életét a szolgálat törvénye alá rendelte. Mindenkinek szolgált, és mindenkinek segített.

Jézus mindig és újból arra igyekezett, hogy ezt az alapelvet tanítványai lelkébe véssze. Amikor Jakab és János elétárták kívánságukat az elsőbbségért, Ő így felelt nekik: „Aki közöttetek nagy akar lenni, legyen a ti szolgátok. Valamint az embernek Fia nem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy Ő szolgáljon, és adja az ő életét váltságul sokakért.” (Mt 20:26–28) – *Az apostolok története*, 359. o.

Megint másik alkalommal [Jakab és János] anyjuk által azt kérték az Úrtól, hogy országában a két legkiválóbb helyet tölthessék be. A Megváltó így felelt: „Nem tudjátok, mit kértek.” Tényleg közülünk is milyen kevesen értik az ima jelentőségét. Jézus, aki „az előtte levő öröm helyett megvetve a gyalázatot keresztet szenvedett”, jól tudta, hogy milyen áldozat árán nyerhetik el ezt a dicsőséget. Az ő öröme abban állt, hogy saját megaláztatása, halálküzdeme és vérének ontása által lelkeket igyekezett megmenteni. [...]

Jézus így szólt hozzájuk: „Megihatjátok-e azt a poharat, amelyet én megiszom, és megkeresztelkedhetek-e azzal a keresztséggel, amellyel én megkeresztelkedem? És mondának: Meg.”

Milyen kevés sejtelmük volt arról, hogy mit is jelent ez a keresztség. „És monda nékik: Az én poharamat megisszátok ugyan, és a keresztséggel, amellyel én megkeresztelkedem, megkeresztelkedtek, de az én jobb és bal kezem felől való ülést nem az én dolgom megadni.” – *Megszentelt élet*, 56–57. o.

Az Úr képviselőjévé emeli alá az alázatos szolgáját, aki rábízta magát, aki nem magasztalja föl magát, és nem tartja magát okosabbnak annál, amilyen. Az ilyen ember élő áldozatként szenteli életét Istennek, az Úr pedig elfogadja őt, felhasználja és támogatja a szolgálatban. Istennek az a szándéka, hogy bölcsességét adja az embereknek, hogy azt az ő nevében használják fel. Isten az alázatos, odaszentelt életű munkás által nyilatkoztatja ki magát. [...]

Tekintsetek minden egyes rátok bízott képességre szent kincsként, amit fel kell használnotok úgy, hogy mások is megismerhessék a kegyelmet. Ezáltal tesztek eleget az Isten által nektek kirendelt célnak. Az Úr azt várja el, hogy teljes mértékben Jézus Krisztusban elrejtözve hagyjuk, hogy a dicsőség csak az Istené legyen. – *That I May Know Him*, 88. o.

Augusztus 22., csütörtök

A vak Bartimeus az út szélén várakozik, már régóta várja a Krisztussal való találkozást.

Látó emberek tömegei vonulnak fel és alá, de nem vágyakoznak arra, hogy meglássák Krisztust. A hit egyetlen pillantása is megérintené Jézus szerető szívét, és kegyelmének áldásait árasztaná rájuk; ám ők nincsenek tudatában betegségüknek és lelki szegénységüknek, és nem

érezik, hogy szükségük lenne Krisztusra. Nem úgy a szegény, vak ember. Számára az egyetlen remény Jézus. Amint vár és figyel, hallja a közeledő léptek zaját, és izgatottan érdeklődik: Mi ez a zaj? A járókelők azt válaszolják, hogy a Názáreti Jézus közeledik. Bartimeus égő vágyakozással kiáltja: „Jézus, Dávid fia, könyörülj rajtam!” Az emberek próbálják elhallgattatni, de ő annál erősebben kiáltozik: „Dávid fia, könyörülj rajtam!” A könyörgés meghallgatásra talál. Kitartó hite megjutalmaztatik. Nem csak fizikai látását nyeri vissza, de lelki szemei is megnyílnak. Krisztusban meglátja szabadítóját, és az igazság Napjának fénye a lelkébe ragyog. Mindazok, akik a vak Bartimeushoz hasonlóan érzik, hogy Krisztusra van szükségük, és akik olyan buzgók és eltökéltek, mint ő volt, megkapják az áldásokat, melyek után sóvárognak. – *Isten fiai és leányai*, április 29

Amint a szőlővesszőnek is meg kell maradnia a szőlőben, hogy elnyerje az éltető életet, mely fölvirágoztatja, úgy akik Istent szeretik, és minden utasítását megtartják, azoknak is az ő szeretetében kell lakozniuk. Krisztus nélkül képtelenek vagyunk legyőzni akár egyetlen bűnt is, ellenállni akár egyetlen kísértésnek. Sokaknak olyan szükségük van Krisztus lelkére és erejére, hogy bevilágítsa értelmüket, mint a vak Bartimeusnak szüksége volt a szemére. „Amint a szőlővessző sem tud gyümölcsöt teremni magától, ha nem marad a szőlőn, úgy ti sem, ha nem maradtok bennem.” Aki valóban Krisztusban van, az mind tapasztalni fogja ez egység áldását. Az Atya elfogadja őket szeretett Fiában, ők pedig az Atya törődésének, gyöngéd, szerető, gondoskodásának tárgyai lesznek. A Krisztussal való ilyen kapcsolat eredménye a szív megtisztulása, a tisztességes élet, a hibátlan jellem. A keresztyén fán termő gyümölcsök: a „szeretet, öröm, békesség, hosszútűrés, gyöngédség, jóság, hűség, szelídség, önuralom”. – *Bizonyságtételek*, 4. köt., 355. o.

Nem elég Istennek atyai gondoskodását, szeretetét és irgalmasságát látnunk, nem elég, ha a törvény igazságát és bölcsességét felismerjük, és nem elég tudnunk, hogy azok a szeretet örökkévaló alapelveire épültek. Pál apostol... vágyakozott ama tisztaság és megújulás után, amelyet saját erejéből soha nem érhetett el, s azért így kiáltott fel: „Ó, én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?” (Róm 7:24) E fájdalmas kiáltás tört ki minden időben, mindenütt az aggódó lelkek ajkán. Ezek számára csak egyetlen felelet van: „Ímé,

az Istennek ama Báránya, aki elveszi a világ bűneit!” (Jn 1:29) – *Jézus-hoz vezető út*, 19. o.

Augusztus 23., péntek – További tanulmányozásra
Jézus élete, „Egy fogyatkozásod van” című fejezet (518–523. o.)